

วิญญาณอยากกลับบ้าน หน้าอ่านมาก

นำเสนอเมื่อ : 28 ต.ค. 2551

ผีภูกรถชนตาย ๓๓ ปี

Subject: FW: วิญญาณอยากกลับบ้าน หน้าอ่านมาก

ผีภูกรถชนตาย ๓๓ ปี

เล่าเรื่อง : คุณชาวลิต - คุณอรวิภา สาคกรวิมล จ.สมุทรสาคร

รวบรวมโดย : เมตตาเจโตวิมุติ

เรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
เมื่อประมาณเดือนกันยายน พ.ศ. 2549

ที่จังหวัดสมุทรสาคร

เรื่องมีอยู่ว่า มีวันหนึ่ง
น้องชายซึ่งเป็นลูกของนางสาวของข้าพเจ้า
โทรศัพท์มาขอความช่วยเหลือ

บอกว่าภรรยาเขามีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง
ไปหาหมอรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรสาคร หมอ

ได้ตรวจอย่างละเอียดอีกซ้เรย์ แล้วก็หาสาเหตุไม่พบ
ได้แต่ฉีดยาบรรเทาปวดเท่านั้น เป็นอย่าง

นี่มาร่วมเดือน เขาจึงอยากจะย้ายโรงพยาบาลแต่ไม่มีเงิน
จึงโทรมาขอความช่วยเหลือ

ข้าพเจ้ารับปากว่าจะช่วยเหลือเรื่องเงินในการรักษา

แต่พอดีข้าพเจ้าได้รู้จักและติดตามอาจารย์อยู่ท่านหนึ่ง
มาเป็นเวลา 5-6 ปีแล้ว ท่านเป็น

ฆราวาส ที่รักษาศีลไหว้พระสวดมนต์อย่างเคร่งครัด
สามารถรักษาคนเจ็บป่วยที่ไปรักษาหมอ

หลงแล้วไม่หาย ถ้าผู้นั้นหมดกรรมได้รักษากับท่าน
ผู้นั้นก็จะหายจากอาการเจ็บปวด หรือ

ทุเลาลงได้แล้วแต่บุญ - กรรม
จึงแนะนำให้ภรรยาของน้องชายมาลองรักษากับอาจารย์ดูก่อน

ถ้าไม่หายจริงๆ ค่อยย้ายโรงพยาบาล

เมื่อมาพบอาจารย์ ภรรยาของเขาก็ได้แต่ร้องไห้ ตัวสั่น
เมื่อเห็นดังนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าในร่าง

กายของเขาคงไม่ได้เจ็บปวดตุรรมดา
ด้วยความสงสารและอยากช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจึงถามเขา

ว่าอยากให้เราช่วยก็ขอให้สื่อสารออกมาให้รู้
ตอนหลังเขาก็ร้องไห้อย่างหาเวทนา เหมือนคน

กำลังทุกข์ทรมาน

ข้าพเจ้าก็เอามือลูบหลังเขาด้วยความสงสาร
บอกว่าจะช่วยเหลือเขาทุกอย่างด้วยความบริสุทธิ์

ใจ
ก่อนหน้าที่เขาไม่ยอมพูดกับใครเพราะเขากลัวคนมีวิชาจะดึงจิตเขาไป
ไปเป็นบริวาร เหมือน

เขารู้ว่าเราจริงใจเขาจึงยอมบอก
ตอนแรกคิดว่าเขาพูดไม่ได้จึงให้เขาเขียนใส่กระดาษทุกวัน

ยังเก็บไว้ เขาเขียนชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่อย่างละเอียด
ร้องไห้บอกว่าอยากกลับบ้านไปหาพ่อ

แม่ พี่ น้อง เขาค่อยๆ
เล่าหลายครั้งกว่าจะรวบรวมเรื่องราวให้ครบ เพราะเวลาเขามามี

อาการเหมือนคนทุกข์ทรมาน
รวมทั้งจะทำให้ภรรยาของน้องชายปวดท้องมากทุกครั้งที่เขา

เราจึงถามเขา เก็บข้อมูลที่ละเอียดละน้อย

สรุปได้ว่า เขาเป็นคนจังหวัดน่าน มาทำงานเป็นช่างไม้
สร้างวัดเกตุมวดี เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕

โดยที่ทางบ้านไม่ทราบ ตอนนั้นเค้าอายุ ๑๗ ปี พอมา
พ.ศ.๒๕๑๙ เขาโดนรถชนตายขณะยืนซื้อ

ของอยู่ข้างทางหน้าวัดบางปิ้ง เขาเข้าบ้านอยู่แถวนั้น

เขาเล่าว่า ตอนนั้นมืดแล้ว รถกะบะพุ่งชนเขาอย่างแรง
โดนทับที่ท้องกลางลำตัว แผลกละเอี๊ยด

ตายคาที่ จึงเป็นเหตุให้ภรรยาของน้องชายปวดท้อง
เวลาเดินต้องเอามือกุมท้องเหมือนคนใส่จะ

ไหลออกมาอย่างนั้น ทางบ้านก็ไม่ทราบว่าเขาตายแล้ว

เพราะเขามาทำงานกับเพื่อน ๒ คนแต่

แยกกันอยู่คนละที่ นั่นหมายถึงเขาตายไปแล้ว ๓๓ ปีถ้ายังมีชีวิตอยู่ตอนนี้เขาก็อายุประมาณ ๕๐ ปี

และเขายังไม่หมดอายุขัย ที่สำคัญเขาบอกว่าตอนมีชีวิตอยู่ไม่ค่อยได้ทำบุญทำทานเอาไว้ จึงยังไม่

ไปไหน เขาจึงทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวด จากการโดนรถทับ วนเวียนอยู่จนมาอาศัยอยู่ที่

สะพานทำเงินใกล้กับวัดกลางอ่างแก้ว ซึ่งภรรยาของน้องชายต้องผ่านไปมาทุกวัน

เขายังบอกอีกว่า เหตุที่อยากมาเจอข้าพเจ้ากับสามี เพราะเขาเคยได้รับอานิสงส์ผลบุญจากการ

'สวดมนต์เมตตาใหญ่ แบบพิสดาร' แล้วแผ่เมตตาของข้าพเจ้ากับสามีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเล่าให้ฟัง

อย่างน่าสนใจว่า เวลามีคนแผ่เมตตาส่งบุญมาให้ พวกเขาจะต้องแย่งกัน เขาบาดเจ็บแย่งไม่

ไหว ก็ไม่ได้รับเขาบอกว่าทุกคนอยากได้ แต่จะไม่ได้กันทุกคน ต้องนั่งกอดเขารอ

(เขาทำท่าประกอบด้วย) แล้วลุกขึ้นแย่งกันเวลาได้รับผลบุญจะเป็นแสงสีเหลืองทองส่องลงมาที่

ตัวเขา

ดังนั้น เขาจึงพยายามที่จะได้เจอข้าพเจ้ากับสามี

โดยการเกาะมาที่บ่วงของภรรยาของน้อง

ชาย
แล้วดลใจให้น้องชายโทรศัพท์หาข้าพเจ้าทั้งที่ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ากับน้องชายคนนี้ก็ไม่ว่างได้

ติดต่อกัน
หลังจากนั้นข้าพเจ้ากับสามีก็รับปากว่าจะพาเขาไปส่งกลับบ้าน แต่ขอให้เขารับปากว่า

ถ้าถึงบ้านแล้วต้องทำให้ภรรยาของน้องชายหายจากอาการปวดท้องอย่างเดี๋ยวดังนั้น เขาก็รับปาก

ระหว่างนั้น
เขาได้มาหาฉันภรรยาของน้องชายว่าให้หาศาลพระภูมิไม้และรูปปั้นผู้ชายแล้วปิด

ทอง เพราะเมื่อกลับถึงบ้านเขาจะได้อาศัยอยู่ในนั้น แล้วนำไปลอยน้ำ ที่ให้ปิดทองเพราะเขา

บอกว่าไปอยู่ในน้ำจะได้สว่างไม่ต้องใช้เทียน เราก็ทำตามทุกอย่าง นอกจากนั้น เขายังให้จัดซื้อ

เสื้อผ้าพร้อมเงิน 90 บาท
อธิษฐานให้จิตวิญญาณทั่วไปที่มีอีกมากมาย เพราะบางคนไม่มีเสื้อผ้า

ใส่หรือไม่ก็เก่ามากแล้ว แล้วนำไปบริจาคให้คนยากไร้

ช่วงเวลาที่ได้พูดคุยกับเขาได้รู้อะไรมากมาย เช่น คนจีนชอบเผากระดาษสงของให้บรรพบุรุษ

เขาบอกว่าจริงๆ แล้ว

เขาไม่ได้รับพรอกต้องไปซื้อหาสิ่งของที่จะส่งให้ แล้วนำมาอธิฐาน เอ่ย

ชื่อให้คนรับนำไปถวายเป็นสิ่งขมาทาน
แล้วนำไปบริจาคให้คนยากจนให้ได้ใช้ประโยชน์จริง

บรรพบุรุษจึงจะได้รับ ใครทำความดี ทำบุญมากๆ
สวดมนต์ภาวนา ผู้น่าจะมีเคราะห์เป็นแสงสี

เหลืองทองสุกสว่างป้องกันตัว ไม่มีใครทำอะไรได้

หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้ากับสามีและญาติๆ
ก็ออกเดินทางไปจังหวัดน่าน กอนหนา

นั้นจากการช่วยเหลือของลูกศิษย์ของอาจารย์ที่ข้าพเจ้านับถือ
ได้เช็คข้อมูลของเขาก็ปรากฏว่ามี

ชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่นั้นอยู่จริง
แต่ไม่ได้ติดต่อกับทางราชการมานานแล้วจนกลายเป็นคน

สาบสูญไปแล้ว
จึงทำให้พวกเรามั่นใจว่าเราคงไม่โดนเขาหลอกไปถึงจังหวัดน่าน
ไปถึงประมาณ

บ่าย ๒ โมงกว่า วนหาบ้านเขาอยู่นาน เขาก็พยายามนึก
เขาบอกว่าผ่านไป ๓๐ กว่าปีแล้ว ทุก

อย่างเปลี่ยนไปมาก
พวกเรานั่งกับลูกศิษย์กับอาจารย์ที่หน้าวัดภูมินทร์

เมื่อเขาเห็นวัด เขาทำท่าดีใจอยากจะลงไปกราบพระ
เราก็พาลงไปแต่เขาเขาโบสถ์ไม่ได้

ต้องให้อาจารย์อธิฐานขอพระประธานในโบสถ์ให้

เขาจึงเข้าไปกราบได้ ข้าพเจ้าส่งเงินให้เขา

๑๐๐ บาท บอกว่ายกเงินให้เขาเอาไปหยอดตู้ทำบุญ
จะได้มีผลบุญติดตัวกลับไป ลูกศิษย์อาจารย์ก็

ช่วยขับรถนำพวกเราไปบ้านเขา พอใกล้จะเจอบ้านเขา
เขาก็บอกว่าให้รีบพาเขาไปส่ง เพราะ

วันนั้นเป็นวันพระ เดี่ยวท่านไม่ให้กลับเขาบอก
เราจึงนิมนต์พระสงฆ์จากวัดพระธาตุแช่แห้งมา

สวดส่งวิญญาณให้เขาตามที่เขาขอ
พอทำพิธีเสร็จก็เอาศาลพระภูมิ พร้อมกับมอเตอร์ไซด์

(เด็กเล่น) ที่เขาอยากได้สมัยมีชีวิตอยู่ลอยลงไปใต้ม้านาน
ใกล้กับบ้านของเขาที่ตอนเล็กๆ

เขาเคยว่ายน้ำเล่น

จากนั้นเขาก็มาผ่านร่างภรรยาน้องชายอีกครั้ง
เขาร้องไห้หน้าตาไหล บอกว่าดีใจมากที่ได้กลับ

บ้านและรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้เจอกับพวกเราอีกแล้ว
ข้าพเจ้าเองก็อดใจหายไม่ได้ ได้แต่บอกว่า

จะทำบุญสวดมนต์อุทิศไปให้
คอยรับชะเกิดชาติหน้าคอยมาเจอกันใหม่ก็แล้วกัน และบอกเขาอีกว่า

ทุกคนในที่นี้ดีใจที่ได้ช่วยเหลือเขา
เขายกมือไหว้ขอบคุณทุกคน พร้อมกับร้องไห้ก้มลงกราบ

ข้าพเจ้าที่ตก ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตันใจมาก
หันไปหาสามีของข้าพเจ้าแล้วบอกให้เขาขอบคุณเพราะ

เขาเป็นคนที่สำคัญที่สุด

เป็นทั้งคนชั่วบรมมาส่งจากมหาชัยจนถึงจังหวัดน่าน ภายในวันเดียวกัน
แล้ว

ยังออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดโดยไม่ได้หวังผลตอบแทน
เขาน้ำตาไหลกลมกลืนกราบที่เท้าของสามีของ

ข้าพเจ้า ภาพนั้นทำให้ทุกคนอดกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้จริงๆ
แล้วเขาก็ล้มลงที่ตักข้าพเจ้าแล้วจากไป

นับจากวินาทีนั้นภรรยาของน้องชายก็มีความรู้สึกเบาเนื้อเบาตัว
และที่สำคัญไม่ได้มีอาการปวด

ท้องอีกเลย นั่นคือสิ่งที่เขารับปากไว้แล้วทำตามจริงๆ
จนถึงทุกวันนี้เวลาข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์

นั้นเมื่อไหร่ก็อดที่จะมีความรู้สึกอึดอัดใจเสียทุกครั้ง
เพราะเชื่อว่าคงไม่เคยได้มีใครได้มีโอกาส

ช่วยเหลือจิตวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมานมากกว่า ๓๐
ปีให้ได้กลับบ้านเกิด

เรื่องทั้งหมดที่ท่านได้อ่านมานี้
อาจจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อเกินจริง แต่ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเป็น

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
และสาเหตุที่ข้าพเจ้านำมาเขียนบอกเล่ากับท่านให้มันทำแต่ความดี
ทำ

บุญที่ท่านสร้างกุศล
ไหว้พระสวดมนต์เสียตั้งแต่ตอนมีชีวิตอยู่ แล้วแผ่เมตตาให้ตัวท่านเอง
ให้แก

เทพเทวาประจำตัวท่าน

เทพเทวจะได้มีบารมีสูงพอที่จะช่วยเหลือท่านในยามคับขัน
ให้แก่ผู้อื่น

ตามแต่ใจท่าน ยิ่งแผ่ยิ่งเพิ่มพูนมากมายทวีคุณ
ข้าพเจ้าขอให้อานิสงส์ผลบุญแห่งความดี ที่ท่านจะ

ได้สร้างต่อไปนับจากนี้ ขอจงส่งถึงเจ้าของเรื่องโดยตรง
คือ นายสมบุรณ์ ภูมินทร์ จิตวิญญูณแห่ง

ลุ่มน้ำน่าน
ที่แม่เป็นเพียงจิตวิญญูณก็ยิ่งรักษาคำพูดรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องกับการช่วย
ยเหลือ นายสมบุรณ์

ภูมินทร์ ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตัวผู้อ่านเอง
เพราะแคท่านได้อ่าน ไม่ได้ประสพกับตัวเอง

จริงๆ ท่านยังเกิดแรงบันดาลใจในการทำ ความดี ดังนั้น
ก็ขอให้สิ่งดีๆ ที่ท่านจะได้ทำต่อไปส่งผล

ให้ท่านพร้อมทั้งคนที่ท่านรักทุกคน มีแต่ความสุข ความเจริญ
พบเจอแต่สิ่งดี คิดหวังสิ่งใดในทางที่

ที่ดี ก็ขอให้สมปรารถนาทุกประการทั้งภพนี้
และภพหน้าด้วยเทอญ

วันพฤหัสบดีที่ 12 เมษายน พ.ศ.2549ขอบคุณมาก